אימא תהני ליה שחיטת אמו. דוקא נקט בן ט' חי לגבל מת
או בן ח' פשיטא דהוי ירך אמו שהיא טרפה ואע"ג
דאמר בגלוי טרפות (לעיל דף נח.) דולד טרפה לא הוי ירך אמו
היינו לפי שהוא חי ואין חיותו תלוי באמו ואע"ת והיכי ס"ד דמשום
דרבי סבר לה כר"מ בגומא ואפ"ת דתניא ליה שחיטת אמו
הדס סבר לה כרבי שמעון וי"ל דבגל
מילי סבר לה כר"מ דתשכחנא במרובה
(ב"ק דף ע.) דסתם בן כרי מגיר
בתשלומי מרבעה וממשה:

פשיטא דאמר רב יהודה וכי
ימות מן הבהמה בו'.
והא דלא מייתי מתניתין דבהמה
המקשה (לעיל דף עב:) לא תא טיהרה
שחיטת טרפה אותה בו' משום דהוה
מלי למיפרך בן ח' מי יוכיח:

סלקא דעתך אמינא הואיל ואי"ר
שמעון מותר בהנאה. לפ
מלי למינקט שחט טרפה והיא אותו
ואת בנו וסד"א דכיון דפטור הוא לאו
שחיטה היא כלל ולא מיטהרה
מידי נגלה לתיכא למימר לעניין
שחט הוא דלא היא שחיטה אבל
לענין גופה היא שחיטה לכך מייתי
ליה דלמ לענין גופה שתשחט חולין
בעזרה לאסור בהנאה לפ היא שחיטה:

אין והתנן רבי שמעון אומר בו'.
משמע היא בפ' בתרא דתמורה
(דף לג:) וממתני' דהכא דפטרינן חולין
בעזרה מכסוי לפ מייתי משום דלפ
גזר בה ר"ש אבל ומכמיס פוטרים
ורבי קתני לה אבל ממתני' דמרובה
(ב"ק דף ע.) דפטר רבי שמעון חולין
בעזרה מארבעה ומשה הוא מלי
למידק דלמ לפ היא דאוריית הוא
חייב כדמוכח התם בגמרא (דף עב:)
שמא הכא נעי לאוכוחי דאסור בהנאה
וה"ק מכלל דסבר רבי שמעון דחולין
בעזרה אסורים בהנאה דאוריית
לכך לפ מייתי הכיא דמרובה (שם
דף ע.) דמהתם לפ היא מלי למידק
איסור הנאה אבל איסור אכילה ות"ת
ומאי קשה ליה דקא מתמה וסבר
רבי שמעון חולין שנשחטו בעזרה
דאוריית וי"ל משום דאיכא בריית
בהמים ומקדש מקדש (קדושין דף נח.) דקאמר
רבי שמעון דהמקדש בחולין שנשחטו
בעזרה מקודשת ומכח היא דמייתי
מוקי התם בטרפה ואין נראה דא"כ
הוא ליה לאמויי הכא היא בריית
ולאוקמי בטרפה כדאוקי התם ונראה
לר"ת דקש"ל הך מתניתין גופה דמייתי
דקתני וכן היא משמע דהיא הוי דרבנן
מדקתני וכן וא"כ בהמה גמי דרבנן
וקתני וכן משום דגזרינן היא אטו
בהמה דמי מדאוריית היא גמי
דאוריית ומאי וכן ומשני אין והתנן
כלומר ומטונך דמהיות גופה ים
לדקדק שהיא דאוריית דמי דרבנן

הוי היא גזירה לגזירה:

היינו דגזרינן חיה אטו בהמה.
בהמים מקדש (שם דף נח.)
מייתי נמי מהך מתניתין דסבר ר"ש
דחולין בעזרה דאוריית ואין מאריך
שם כמו כאן ופירש ג] נקונט' דדייק
מדהויא בשריפה דמי דרבנן לפ היא טעון שריפה ומי אפשר לומר כן דהכא מכח היא וע"ת דהכא משמע דאפילו הויא
דאוריית הויא היא דרבנן והתם מייתי קרא לאסור בהמה היא ושוף בהמה ג] וי"ל דרבי שמעון פליג אהכיא בריית ועי"ל דלפ פליגי
ונפרש כאן בפירוש הקונטרס דהתם ומשריפה קאי דהכא דמי בשמע דאוריית בין בהמה ובין היא ושוף היינו דגזרינן הכא
בחיה שריפה אטו בהמה מע"ג דבהמה גופה לפ הויא בשריפה אלא גזירה אטו קדשים שיעלו לחוץ קדשים שהם בשריפה ובחיה ליכא למטעי
אטו קדשים ולפ משיבא גזירה לגזירה כיון דמסקינן מיהא דאוריית והויא כולה מדלא גזירה אגב לי דרבנן מאחי היא בשריפה:

סיפא

לא לכל אמר ר' מאיר שחיטה שאינה ראויה
שמה שחיטה מודה ר"מ שאין מתירתה
באכילה ולא לכל אמר ר"ש [ו]שחיטה שאינה
ראויה לא שמה שחיטה מודה רבי שמעון
שמטהרתה מידי נבלה אמר מר לא לכל א"ר
מאיר שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה
מודה רבי מאיר שאין מתירתה באכילה
פשיטא טרפה בשחיטה מי מישתריא לא
צריכא לשוחט את הטרפה ומצא בה בן ט'
חי סד"א הואיל דאמר רבי מאיר שחיטה
שאינה ראויה שמה שחיטה תהני ליה
שחיטת אמו ולא ליבעי שחיטה קמשמע לן
ותסברא והאמר ר"מ בן פקועה טעון שחיטה
לא צריכא דרבי סבר לה כר' מאיר וסבר לה
כרבנן סבר לה כרבי מאיר דאמר שחיטה
שאינה ראויה שמה שחיטה וסבר לה כרבנן
דאמרי שחיטת אמו מטהרתו כיון דאמור
רבנן שחיטת אמו מטהרתו תהני ליה
שחיטת אמו ולא ליבעי שחיטה קמ"ל ולא
לכל אמר רבי שמעון שחיטה שאינה ראויה
לא שמה שחיטה מודה ר"ש שמטהרתה מידי
נבלה פשיטא [ג]דאמר רב יהודה אמר רב
ואמרי לה במתניתא תנא [ו]וכי ימות מן
הבהמה מקצת בהמה מטמאה ומקצת בהמה
אינה מטמאה ואי זו זו טרפה ששחטה לא
צריכא לשוחט את הטרפה והיא חולין
בעזרה דתניא [ג]השוחט את הטרפה וכן
השוחט ונמצאת טריפה זה וזה חולין בעזרה
ר"ש [א]מתיר בהנאה וחכמים אוסרין סד"א
הואיל וא"ר שמעון מותר בהנאה אלמא לאו
שחיטה היא כלל אימא מידי נבלה נמי
לא מטהרה קמ"ל אמר ליה רב פפא לאביי
וסבר ר"ש חולין בעזרה דאוריית היא א"ל
אין [ד]והתנן ר' שמעון אומר חולין שנשחטו
בעזרה ישרפו באש וכן חיה שנשחטה בעזרה
אי אמרת בשלמא דאוריית היינו דגזרינן
חיה אטו בהמה אלא אי אמרת דרבנן בהמה
מאי טעמא דילמא אתי למיכל קדשים
בחוץ [ה]היא גופה גזרה ואנן ניקום ונגזור
גזירה לגזירה רבי חייא נפל ליה יאניבא
בביתניה [ו]אתא לקמיה דרבי אמר ליה שקול
עופא ושחוט על בוביתא דמיא דמורח דמא
ושביק ליה היכי עביד הכי והתניא [ז]השוחט
וצריך לדם חייב לכסות ביצד יעשה או
נוחרו או עוקרו כי אתא רב דימי אמר
צא טרוף אמר ליה כי אתא רבין אמר צא
נחור אמר ליה למאן דאמר צא טרוף מאי
טעמא לא אמר צא נחור וכי תימא קסבר
[ז]אין שחיטה לעוף מן התורה ונחירתו זו
היא שחיטתו [ח]והתניא רבי אומר [2]כאשר
צויתיך מלמד שנצטוה משה על
הושט ועל הקנה ועל רוב אחד בעוף ועל רוב שנים בבהמה
לא

לא לכל אמר רבי מאיר. לפ נקט בן ט' חי לגבל מת
או בן ח' פשיטא דהוי ירך אמו שהיא טרפה ואע"ג
דאמר בגלוי טרפות (לעיל דף נח.) דולד טרפה לא הוי ירך אמו
היינו לפי שהוא חי ואין חיותו תלוי באמו ואע"ת והיכי ס"ד דמשום
דרבי סבר לה כר"מ בגומא ואפ"ת דתניא ליה שחיטת אמו
הדס סבר לה כרבי שמעון וי"ל דבגל
מילי סבר לה כר"מ דתשכחנא במרובה
(ב"ק דף ע.) דסתם בן כרי מגיר
בתשלומי מרבעה וממשה:

פשיטא דאמר רב יהודה וכי
ימות מן הבהמה בו'.
והא דלא מייתי מתניתין דבהמה
המקשה (לעיל דף עב:) לא תא טיהרה
שחיטת טרפה אותה בו' משום דהוה
מלי למיפרך בן ח' מי יוכיח:

סלקא דעתך אמינא הואיל ואי"ר
שמעון מותר בהנאה. לפ
מלי למינקט שחט טרפה והיא אותו
ואת בנו וסד"א דכיון דפטור הוא לאו
שחיטה היא כלל ולא מיטהרה
מידי נגלה לתיכא למימר לעניין
שחט הוא דלא היא שחיטה אבל
לענין גופה היא שחיטה לכך מייתי
ליה דלמ לענין גופה שתשחט חולין
בעזרה לאסור בהנאה לפ היא שחיטה:

אין והתנן רבי שמעון אומר בו'.
משמע היא בפ' בתרא דתמורה
(דף לג:) וממתני' דהכא דפטרינן חולין
בעזרה מכסוי לפ מייתי משום דלפ
גזר בה ר"ש אבל ומכמיס פוטרים
ורבי קתני לה אבל ממתני' דמרובה
(ב"ק דף ע.) דפטר רבי שמעון חולין
בעזרה מארבעה ומשה הוא מלי
למידק דלמ לפ היא דאוריית הוא
חייב כדמוכח התם בגמרא (דף עב:)
שמא הכא נעי לאוכוחי דאסור בהנאה
וה"ק מכלל דסבר רבי שמעון דחולין
בעזרה אסורים בהנאה דאוריית
לכך לפ מייתי הכיא דמרובה (שם
דף ע.) דמהתם לפ היא מלי למידק
איסור הנאה אבל איסור אכילה ות"ת
ומאי קשה ליה דקא מתמה וסבר
רבי שמעון חולין שנשחטו בעזרה
דאוריית וי"ל משום דאיכא בריית
בהמים ומקדש מקדש (קדושין דף נח.) דקאמר
רבי שמעון דהמקדש בחולין שנשחטו
בעזרה מקודשת ומכח היא דמייתי
מוקי התם בטרפה ואין נראה דא"כ
הוא ליה לאמויי הכא היא בריית
ולאוקמי בטרפה כדאוקי התם ונראה
לר"ת דקש"ל הך מתניתין גופה דמייתי
דקתני וכן היא משמע דהיא הוי דרבנן
מדקתני וכן וא"כ בהמה גמי דרבנן
וקתני וכן משום דגזרינן היא אטו
בהמה דמי מדאוריית היא גמי
דאוריית ומאי וכן ומשני אין והתנן
כלומר ומטונך דמהיות גופה ים
לדקדק שהיא דאוריית דמי דרבנן

הוי היא גזירה לגזירה:

היינו דגזרינן חיה אטו בהמה.
בהמים מקדש (שם דף נח.)
מייתי נמי מהך מתניתין דסבר ר"ש
דחולין בעזרה דאוריית ואין מאריך
שם כמו כאן ופירש ג] נקונט' דדייק
מדהויא בשריפה דמי דרבנן לפ היא טעון שריפה ומי אפשר לומר כן דהכא מכח היא וע"ת דהכא משמע דאפילו הויא
דאוריית הויא היא דרבנן והתם מייתי קרא לאסור בהמה ושוף בהמה ג] וי"ל דרבי שמעון פליג אהכיא בריית ועי"ל דלפ פליגי
ונפרש כאן בפירוש הקונטרס דהתם ומשריפה קאי דהכא דמי בשמע דאוריית בין בהמה ובין היא ושוף היינו דגזרינן הכא
בחיה שריפה אטו בהמה מע"ג דבהמה גופה לפ הויא בשריפה אלא גזירה אטו קדשים שיעלו לחוץ קדשים שהם בשריפה ובחיה ליכא למטעי
אטו קדשים ולפ משיבא גזירה לגזירה כיון דמסקינן מיהא דאוריית והויא כולה מדלא גזירה אגב לי דרבנן מאחי היא בשריפה:

סיפא

לא לכל אמר רבי מאיר. לפ לכל הדברים אמר רבי מאיר שאינה
שחיטה כדמפרש דמודי ר"מ שאינה מתירתה באכילה ולקמן פריך
פשיטא: **בן ט' חי.** דלמא ירך אמו הוא כולי האי ולענין שחיטה
משחרי בשחיטת התם: **סד"א.** האי נמי נשחרי בשחיטת הטרפה:
קמ"ל. דאינה מתירתה ובעי למשחטיה
ושחיטת עלמו מתירתו דקתי"ל (לעיל
דף עב.) דאיצטריא ליה **סימנין** אבל היה
רחמנא בבן תשעה חי: **והא אמר**
ר"מ. בפרק בהמה המקשה (לעיל
דף עב.): **בן פקועה.** אפילו היא
כשרה טעון שחיטה: **לא צריכא.**
הא דר' אבא אמר לפ משום דרבי אבא
לא כר' מאיר ואת אמו כדאמר
לעיל [ע"ש]: **וסבר לה כרבנן.** בבן פקועה
דלפ אמעטין ליה דפליג אהו
דתימא כיון דבן ט' הוא ושחיטת
עלמו מתירתו אפילו לרבי שמעון
דקתי"ל בפרק בהמה המקשה
(שם) **אבל** היה **סימנין** אבל היה
רחמנא הילכך לאו יהיב אמו הוא
לאיתסורי משום טרפות דידה ואימא
לרבי דסבר ליה כרבי מאיר תהני
ליה שחיטת אמו ולפ ליבעי למשחטיה
להא שמועה היא קמ"ל: **אם**
הטרפה. כגון נתמכו רגליה טרפות
הגיכר: **ונמלאת טרפה.** בבני מעיין:
מאיר בהנאה. דשחיטה שאינה ראויה
לאו שמה שחיטה ולפ קריינן בהו חולין
שנשחטו בעזרה דזביחה כתיב בהו
(דברים יב) כי ירחק ממך בריחוק
מקום אתה זובח בו' (קדושין דף מ:):
וסבר ר' שמעון חולין שנשחטו בעזרה
לאוריית. מוכחת כדפרישין
דקבעי שחיטה לאויה לפי א] רבנן
וטעמא דאפילו משום דמלן לחזי
לנשחטו בפנים סבר קדשים ניהו
וחזי דקאכלי להו בחוץ ואתי למשרי
לאכילת קדשים בחוץ ומה לי לאויה
לי לאיסה לאויה הא לאתי לאתטויי
מקדשים פסולים: **אין והתנן.**
בניחותא: **וכן חיה.** לע"ג דכולי
עלמא ידעי דלמ קדשים ניהו: **היינו**
דגזרינן חיה אטו בהמה. אטו קיפא
נקט אלא ליתנא להא ולאי מהיכא
לאיתרבי בהמה [ב]דקדשים לאיתרבי
חיה וה"ק אפילו לפ כתיב בדין הוא
לנגזור: **יאניבא.** טוייג בלע"ז [ו]על כוביתא דמיא.
מיבו המשרה שהפסתן סם: **דמורח**
דמא. ירים המולעת ויבדח שמוע
הוא לדם עוף: **והיכי עביד הכי.**
לפ מכסי ליה: **ולריך לדם.** כגון
זה: **חייב לכסות.** ולפ יעשה ממנו
לרכיו: **כיצד הוא עושה.** ויהא פטור
מן הכסוי: **נוחרו.** מונקו: **עוקרו.**
עוקר סימנים: **לפ טרוף.** עשהו
תחלה טרפה ואח"כ שחוט לתיסוי
שחיטה שאינה לאויה: **לפ טרוף**
א"ל. רבי לר"ח: **זו היא שחיטתו.**
ולריך לכסות: **לאשר צויתיך.** מכלל
שנצטוה בעל פה הלכות שחיטה
שהרי בתורה לפ מלינו שלוחו:
לפ

לא לכל אמר רבי מאיר. לפ לכל הדברים אמר רבי מאיר שאינה
שחיטה כדמפרש דמודי ר"מ שאינה מתירתה באכילה ולקמן פריך
פשיטא: **בן ט' חי.** דלמא ירך אמו הוא כולי האי ולענין שחיטה
משחרי בשחיטת התם: **סד"א.** האי נמי נשחרי בשחיטת הטרפה:
קמ"ל. דאינה מתירתה ובעי למשחטיה
ושחיטת עלמו מתירתו דקתי"ל (לעיל
דף עב.) דאיצטריא ליה **סימנין** אבל היה
רחמנא בבן תשעה חי: **והא אמר**
ר"מ. בפרק בהמה המקשה (לעיל
דף עב.): **בן פקועה.** אפילו היא
כשרה טעון שחיטה: **לא צריכא.**
הא דר' אבא אמר לפ משום דרבי אבא
לא כר' מאיר ואת אמו כדאמר
לעיל [ע"ש]: **וסבר לה כרבנן.** בבן פקועה
דלפ אמעטין ליה דפליג אהו
דתימא כיון דבן ט' הוא ושחיטת
עלמו מתירתו אפילו לרבי שמעון
דקתי"ל בפרק בהמה המקשה
(שם) **אבל** היה **סימנין** אבל היה
רחמנא הילכך לאו יהיב אמו הוא
לאיתסורי משום טרפות דידה ואימא
לרבי דסבר ליה כרבי מאיר תהני
ליה שחיטת אמו ולפ ליבעי למשחטיה
להא שמועה היא קמ"ל: **אם**
הטרפה. כגון נתמכו רגליה טרפות
הגיכר: **ונמלאת טרפה.** בבני מעיין:
מאיר בהנאה. דשחיטה שאינה ראויה
לאו שמה שחיטה ולפ קריינן בהו חולין
שנשחטו בעזרה דזביחה כתיב בהו
(דברים יב) כי ירחק ממך בריחוק
מקום אתה זובח בו' (קדושין דף מ:):
וסבר ר' שמעון חולין שנשחטו בעזרה
לאוריית. מוכחת כדפרישין
דקבעי שחיטה לאויה לפי א] רבנן
וטעמא דאפילו משום דמלן לחזי
לנשחטו בפנים סבר קדשים ניהו
וחזי דקאכלי להו בחוץ ואתי למשרי
לאכילת קדשים בחוץ ומה לי לאויה
לי לאיסה לאויה הא לאתי לאתטויי
מקדשים פסולים: **אין והתנן.**
בניחותא: **וכן חיה.** לע"ג דכולי
עלמא ידעי דלמ קדשים ניהו: **היינו**
דגזרינן חיה אטו בהמה. אטו קיפא
נקט אלא ליתנא להא ולאי מהיכא
לאיתרבי בהמה [ב]דקדשים לאיתרבי
חיה וה"ק אפילו לפ כתיב בדין הוא
לנגזור: **יאניבא.** טוייג בלע"ז [ו]על כוביתא דמיא.
מיבו המשרה שהפסתן סם: **דמורח**
דמא. ירים המולעת ויבדח שמוע
הוא לדם עוף: **והיכי עביד הכי.**
לפ מכסי ליה: **ולריך לדם.** כגון
זה: **חייב לכסות.** ולפ יעשה ממנו
לרכיו: **כיצד הוא עושה.** ויהא פטור
מן הכסוי: **נוחרו.** מונקו: **עוקרו.**
עוקר סימנים: **לפ טרוף.** עשהו
תחלה טרפה ואח"כ שחוט לתיסוי
שחיטה שאינה לאויה: **לפ טרוף**
א"ל. רבי לר"ח: **זו היא שחיטתו.**
ולריך לכסות: **לאשר צויתיך.** מכלל
שנצטוה בעל פה הלכות שחיטה
שהרי בתורה לפ מלינו שלוחו:
לפ

(קדושין נח.). **גזירה לגזירה.** הא לאמרינן כסוי הס"ם אין גוזרין גזירה לגזירה, מהאי קרא נפקא (ויקרא יח ג) ומנהגם את מעשיהם, עשו מעשיהם למעשיהם, לתורתי, ולפ מעשיהם למעשיהם, אלא יעשו גזירה לגזירה (ביצה ב:). **השוחט.**
דבר הלריך כפור, **וצריך לדם חייב לכסות.** על כרחו ושוב לפ ילפה למלקה (לעיל כז:). **אין שחיטה לעוף מן התורה.** ואפילו מתורה שבעל פה מהלכה למשה מסיני אין לו, אלא מדברי סופרים, ואין נגלה עוף קרויה נגלה אלא אם כן מתה מלויה
על כרחך מכאן שלא על ידי קיומים, אבל מחיה או עיקור קיימין כאן ב' ויליף (לעיל מז:) מושפך את דמו, בשפיכה בעלמא (לעיל מז:) **כאשר צויתיך.** ולפ מניין בתורה לוה הזביחה היאך, מכאן אתה למד שנאמרו לו הלכות שחיטה על פה (יומא
עה: וכעי"ז לעיל כח.). **שנצטווה משה כו'.** על הלכות שחיטה בעל פה ואע"פ שלא כתבו בתורה (לעיל כ:).

עין משפט נר מצוה

יח א מיי' פ"ב מהל' שחיטה הל' ב סמג עשין סג:

יט ב (מיי' פי"ד שם) סמג עשין פד טוש"ע י"ד סי' כח סעיף יח:

תורה אור השלם

1. וְכִי יָמוּת מִן הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר הִיא לָכֶם לְאָכְלָה הַנֹּגֵעַ בְּנִבְלָתָהּ יִטְמָא עַד הָעָרֶב: ויקרא יא לט
2. כִּי יִרְחַק מִמְּךָ הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ אֱלֹהֶיךָ לָשׂוּם שְׁמוֹ שָׁם וְזָבַחְתָּ מִבְּקָרְךָ וּמִצֹּאנְךָ אֲשֶׁר נָתַן יְיָ לְךָ כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִךָ וְאָכַלְתָּ בִּשְׁעָרֶיךָ בְּכֹל אַוַּת נַפְשֶׁךָ: דברים יב כא

לעזי רש"י

טייג"א [טייני"א]. עֵגָל.

שיטה מקובצת

ג] מהיכא דאיתרבי בהמה בקדושין (דף נז) אתרבי חיה: ד] ופי' שם בקונטרס דדייק מדהויא:

רבינו גרשום

הכי גרסי' וסבר ר"ש חולין שנשחטו בעזרה דאורייתא כו'. כלומר דחזינן הכא השוחט טרפה חולין בעזרה ר"ש מתיר בהנאה. (כלומר) משום דטרפה הוה דלא חשובה שחיטה. אבל אי שחט חולין כשרה בעזרה ס"ל דאסורה בהנאה: בהמה טעמא מאי דלמא אתי למיכל קדשים בחוץ. כלומר דאי שרינן חולין בעזרה הוה קא שרו נמי קדשים בחוץ: היא גופא גזירה. כלומר בהמת חולין בעזרה גזירה ואנן ניקום לגזור גזירה לגזירה. כלומר חיה אטו בהמה: יניבא טייגא בלע"ז. כלומר השתחן היה במשרה בתוך המים ולשם הוה ביה יניבא: על בוביתא דמיא. כלומר על המשרה: צא טרוף א"ל. כלומר עשה בה אחד מי"ח טרפות קודם ששחטהו ואח"כ שחטהו דהו"ל שחיטה שאינה ראויה ואי אתה צריך לכסות: וכי תימא קא סבר אין שחיטה לעוף מן התורה ונחירתו זו היא שחיטתו. כלומר אם היה נוחר היה צריך לכסות ג) לא מיבעיא צא נחור: דיש שחיטה לעוף מן התורה. כלומר דלא אמרי' נחירתו זו היא שחיטתו ואם אתה נוחר אי אתה חייב לכסות אבל צא טרוף כו': קמ"ל דר' חייא בר אבא. כלומר דראה רבי דבריו של ר"ש בכסוי הדם דבעינן שחיטה ראויה: וכי תימא קסבר שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה. כלומר ואי טרוף אעפ"כ צריך לכסות דשחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה:

ג) נראה ל"ל לפ מבעיא לפ משום דלפ שחיטה היא ולפ"ז לא מלי למיפרך בן ח' מי יוכיח דלמ לפ היא דאוריית הוא ומשום הכי לא מייתי הכי אלא מתניתין דבן ט' חי ד) [ועי' חולין כח:]. ה) [ועי' ב"ק ע.]. ו) [ועי' ב"ק ע.]. ז) [ועי' ב"ק ע.]. ח) [ועי' כח. יומא עה:]. ט) בפ"ג: כיצ מי.

גליון הש"ס

גמ' **אתא** לקמיה דרבי. עיין יהושלמי פרק ה' דמעשר שני:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] רש"י ד"ה וסבר ר"ש חולין וכו' שחיטה לאויה לפי' לפי רבנן. מלא רבנן נמחק וע"ל מדרבנן: ב] ד"ה היינו דגזרינן חיה וכו' לאיתרבי בהמה בקדשים. מלא בקדשים נמחק. וע"ל עי' בקונטרס דף ס"ו בד"ה ועי' ליטב"ש: ג] תוס' ד"ה היינו וכו' וי"ל דר"ש פליג אהכיא בריית. ס"ב עי' זבחים ס"ח ע"ש תוס' ד"ה לימר למאר וכו':

מוסף רש"י

שחיטה שאינה ראויה. לאכילה, לא שמה שחיטה. וכל מיד ומיכור הבא על ידי שחיטה אינו מל עליה (קדושין נח.). מקצת בהמה מטמאה. כגון אבר ממנה, מדכתיב וכי ימות בהמה כעין מיתה שהיא עושה מליפין ומייט אבר, ופיפיה דקלא הטוען בנבלתה יטמא, ומקצתה אינה מטמאה. ופי' על פי שהיא כמתה, כגון טרפה שנשחטה (לקמן קכה:). חולין שנשחטו בעזרה ישרפו. משום דמיקלקי בהו קדשים, דאי אפשר שלא יפלו מן הבשר לחוץ, ואפילו הכי מצרף (שם) ולא סגי להו בקבורה משום דמיכוו מן התורה, דלמ מדרבנן מי מהמרינן כולי האי, והי דבבהמה גזור משום פסולי המוקדשין דלמ יימרו קדשים פסולין נקבריס, אלא מיהו אי עיקר איסור דילה לאו דאוריית מהיכא מיתי הא ליכא למיגזר משום קדשים שמיעט בהן פסול טומאת אהל ומקל ופסחים בפ"ג (כה.). בקדש בתם תמרה, ליתמ על כל הפסולין שבקדש שהן בשריפה (תמורה לג:). וכן חיה שנשחטה בעזרה. אפילו אם חולין היא לליכא למיגזר משום דלמ ליקברו קדשים פסולין, דהא כולי עלמא ידעי דחיה במוקדשים ליכא ולא אתי לאפוקי, אפילו הכי תצרף (שם) ולא סגי להו בקבורה אלמא איסורא איכא מן התורה, דלא מדרבנן מי מהמרינן כולי האי, והי דבבהמה גזור משום פסולי המוקדשין דלמ יימרו קדשים פסולין נקבריס, אלא מיהו אי עיקר איסור דילה לאו דאוריית מהיכא מיתי הא ליכא למיגזר משום קדשים שמיעט בהן פסול טומאת אהל ומקל ופסחים בפ"ג (כה.). בקדש בתם תמרה, ליתמ על כל הפסולין שבקדש שהן בשריפה (תמורה לג:). וכן חיה שנשחטה בעזרה. אפילו אם חולין היא לליכא למיגזר משום דלמ ליקברו קדשים פסולין, דהא כולי עלמא ידעי דחיה במוקדשים ליכא ולא אתי לאפוקי, אפילו הכי תצרף (שם) ולא סגי להו בקבורה אלמא איסורא איכא מן התורה, דלא מדרבנן מי מהמרינן כולי האי, והי דבבהמה גזור משום פסולי המוקדשין דלמ יימרו קדשים פסולין נקבריס, אלא מיהו אי עיקר איסור דילה לאו דאוריית מהיכא מיתי הא ליכא למיגזר משום קדשים שמיעט בהן פסול טומאת אהל ומקל ופסחים בפ"ג (כה.). בקדש בתם תמרה, ליתמ על כל הפסולין שבקדש שהן בשריפה (תמורה לג:). וכן

מסורת הש"ס

ט) [נעיל פ. וש"נ]. ב) נעיל עד. לקמן קכה: זבחים סט:. ג) [קדושין נח.]. ד) תמורה לג: [קדושין נח.]. ה) [סבא יפ: ביצה ג. יבמות כח: וש"נ]. ו) נעיל מז: [תוספתא פ"ו ה"ב ע"ש]. ז) [נעיל ד. וש"נ]. ח) נעיל כח. יומא עה:. ט) בפ"ג: ביב מי.